Bilinmeyen Vatikan II

Aytunç ALTINDAL

Evlilik düşmanı kilise

Papa mı Kral mı ?

Papa'nın elindeki güçlü silah

İmparator bastırıyor

Kardinal kentinin ayrıcalığı

"Evlenmektense yakılarak ölmek evladır"

Diri diri yakılan iki milyon kadın

"Ben yaptım oldu"

"Benim" diyen feministlere taş çıkartan Teodora

OPUS DEI - Ahtapotun kolları

Tanrı'ya anne gerek

Masonik misyonerliği

Papa 2. John Paul'ü tahta oturtan örgüt

Opus Dei'nin kuruluşu ve misyonu OPUS DEİ

Diktatörlere Opus Dei desteği

Papalığa hizmet eden ahtapot

Opus Dei'nin Zürih'te uyguladığı usta taktik

Ahtapotun Türkiye'ye uzanan kolu

Ekümenizm ve İslam dünyası

Ekümene-Kateşizm-Ekonomi

Kilise babalarına göre ekümenik kavramı

Ekümenik haraketin günümüzdeki merkezi İsviçre'dedir

İlk ve son ekümenikal konsey

Ekümenizm ile güdülen strateji

İlk hedef Hıristiyanlaştırmak

Papalığın kapsama alanları

Cizvitlerde Templar modeli

Diaspora kiliseleri

Papalar ve Osmanlı

Üç çeşit Hıristiyanlık ve Haçlı savaşları

İsa çiçektir, gül ve haç'tadır

"Türk dostu" maskeli Papa

Hitler'in SS timleri ve P2 Mason locası skandalı

Kilise içinde kiliseler

Gül ve Haç örgütü üyesi Papa Roncalli

Papa Roncalli'nin "Türk dostu" maskesi

Celal Bayar'ı ipten alan Papa

Ekümenizmin yerleşmesi için gereken değişiklik

Türkiye'yi bekleyen gelişmeler

EVLİLİK DÜŞMANI KİLİSE

Roma Kilisesinde kadınlara bakış, "Mizogonizm" denilen evlilik düşmanlığı kapsamındadır. Hıristiyanlığın ilk yüzyılında Roma Kilisesinin iki kurucusundan biri Aziz Paul tarafından formülüze edilen kurala göre evlilik din adamlarının kesinlikle uzak durmaları gereken bir kurumdur. Hatta şöyle söylenmiştir: "Evlenmektense yakılarak ölmek evladır."

Hıristiyanlık dikensiz gül bahçesi değildir. Tersine, bir çok sorunu bünyesinde barındırır. 2000 yıldır süregelen dine dayalı sorunları vardır. İç-çekişmeleri, ayak oyunları ve entrikaları vardır. Kilise-Devlet ilişkileri bakımından Hıristiyanlık ve Papalarla, Devlet'i temsil eden Krallar arasında tarih boyunca hangisinin daha güçlü olduğu tartışmaları yaşanmıştır. Bazen Papalar bazen de krallar bu tartışmalardan galip ayrılmışlardır. 18. Yüzyılın Fransız Laisizm'i Jacobin geleneğine uyarak Egemenliği hem Kral'dan hem de Kilise'den alıp Devleti yönetmekle görevlendirilmiş olan Bürokrasi'nin denetimine vermiştir. Anglo Sakson kökenli Sekülarizm ise Kilise ile Devlet'in ayrı ayrı bağımsız birimler olarak bir arada varolmalarını öngörmüş ve Fransız Laisizm'inde önemli rol oynayan Devletçi müdahalecilik anlayışını dışlamıştır. Kral ile Papa çekişmelerinde dönüm noktası sayılabilecek iki önemli gelişmeyi aktarmakta yarar vardır. Bugünkü Avrupa'yı anlamamızda yardımcı alacaktır.

Papa mı Kral mı ?

1076 yılında Lateran'da Papa 7. Gregory, Almanya'da ise İmparator 4. Henry, egemendiler. Papa ile İmparator arasında Milano Başpiskoposunun kim olacağı konusunda tartışma çıktı. Papa, Başpiskoposu kendisinin atayacağını ve buna imparatorun karışamayacağını öne sürdü. İmparator ise yanına aldığı iki başpiskopos ve 24 piskoposla birlikte bir suçlama yayınladı. Bu suçlamada din adamları Papa'yı, ahlaken bozuk olmakla, sahtekarlıkla ve yetkilerini kötüye kullanmakla suçladılar. Bu iddiaları destekleyen Kral, Ren kıyısındaki Worms kentinde 24 Ocak 1076'da bir Synod= Din Meclisi topladı. Bu meclis, İmparator'un emriyle Papa'yı görevinden çekilmeye çağırdı. Piskopos kenti olarak bilinen Worms'tan böyle bir çağrı gelmesi Papa'yı kızdırdı. Kendisine gönderilen belgeyi reddetti. Papa bununla yetinmedi ve kişisel yetkisini kullanarak İmparatoru "Aforoz" etti. İmparatoru destekleyen din adamları bir anda dağıldılar. Tahtını kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya kalan İmparator yelkenleri indirdi ve 1077'de

Papa'nın üstünlüğünü kayıtsız şartsız kabullendiğini ilan etmek zorunda kaldı.

Papa'nın elindeki güçlü silah

Hıristiyanlıkta Aforoz, Papalar'ın elindeki en güçlü silahtır. Aforoz edilmek sanıldığı kadar basit bir olay değildir. Aforoz edilen kişi doğrudan doğruya Hıristiyanlık'tan atılır. "Atılırsa ne olurmuş", demeyin. Aforoz edilen şahıs ilkin vaftiz hakkını, doğum kayıtlarını, dolayısıyla ölüm kayıtlarını ve en önemlisi ona verilmiş olan Hıristiyan adını ve evliliğini yitirir. Aforoz edilen şahıs en kısa deyişle insan sayılmak hakkını yitirir. Adı kilise kayıtlarından bir kez silindi mi bir daha böyle bir insanın yaşamış olduğunu bile kanıtlayabilmek olası değildir. Çünkü 18. Yüzyıla kadar ve günümüzde bile-doğum, evlilik ve ölüm kayıtlarıyla tüm tapu ve eğitim kayıtları Kilise'de tutulmaktaydı. Protestanlığın kurucusu Papaz Martin Luther, Papa tarafından Aforoz edilmişti. Aradan yaklaşık 430 yıl geçmiş olmasına rağmen hala af edilmemiştir. Luther ve Vatikan için 2000 yılında bile resmi literatürde Martin Luther'in adı yoktur. Çünkü Aforoz edilmiş birinin adını anmak Papa'nın dinsel otoritesine karşı çıkmakla eş değerli sayılmıştır.

İmparator bastırıyor

İmparator 4. Henry'nin hazin sonu ondan sonraki Kral 5. Henry'ye iyi bir ders olmuştu. Nedir ki bu kez Lateran'da İmparator'un dişine göre bir Papa oturmaktaydı: 2. Calixtus. İmparator, din adamlarının daha alt makamlara seçilmelerinde ve kendisine karşı vecibelerinde bazı hakları olduğunu öne sürdü. Oldukça uzlaşmacı bir Papa olan 2. Calixtus bu istekleri kabul etti. Ama üst makamlara yapılacak tüm atamalarda, Kral seçime katılsa bile son sözü yine Papa söyleyecekti. İmparatorla Papa arasında yine Worms Kentinde 1122 yılında bir Concordat= Sözleşme imzalandı. Bunun üzerine Papa bir "Bull" (kolay anlaşılsın diye fetva diyelim) yayınladı. Böylelikle Avrupa'da ilk kez imparatorlar "Worms Sözleşmesiyle" atamalarda bir yere kadar söz sahibi oldular. Kilise ile Devlet (dikkat önemli: Kilise ile Devlet başka, Din ile Devlet başkadır) arasındaki dengelerin oluşumunda dönüm noktası sayılan bu sözleşme her zaman geçerliliğini korumuştur.

Kardinal kentinin ayrıcalığı

Yukarıda "Piskopos Kenti" diye bir tanım geçti. Bu da çok önemlidir. Hıristiyanlıkta kentlerin kiliseyle ilişkileri belirli esaslara bağlanmıştı. Kilise-Devlet ilişkisi gibi bir de Kent-Kilise ilişkisi vardı. Ki bu da daha sonra Laisizm ve Sekülarizm'in ortaya çıkmasında etken olmuştur. Katolik aleminde Katedral inşa edebilmek hakkına kavuşmuş kentler ayrıcalıklı bir statü edinirlerdi. Örneğin Almanya'nın Köln şehri bir katedral kentidir. Katedral kentlerinde Kardinal bulunması zorunludur. Dolayısıyla Katedral kentinin Kilisesine kayıtlı olmak, inanın, Bill Gates olmaktan daha önemlidir. Bir de daha alt sırada yer alan önemli şehirler vardır ki bunlar da "Episkopos Şehri" statüsündedirler. Bu kentlerde genellikle Kardinal bulunmaz, Piskopos bulunur. Papalar oturmak isterlerse Kardinal şehirlerine gitmeyi yeğlerler. Diğer şehirler ise Kilise'nin hiyerarşik yapısı içinde başka özellikleriyle yer alırlar. Geçmişte Kardinal kentinin

Kilisesi’ne kayıtlı bir tüccar, piskopos kentinin kilisesine kayıtlı bir tüccara göre öncelik hakkına sahipti. 1648’den itibaren yavaş yavaş bu ayrıcalık kalktı. Sekülerleşme ve sonrasında da kapitalizm geliştikçe bu ayrıcalık yerini “Rekabet” kavramına bıraktı.

“Evlenmektense yakılarak ölmek evladır”

Katolik= Evrensel Kilise, kadınlar ve evlilik konusunda çok hassastır. Bu kilisede kadınların yeri ve rolü ile evlilik kurumu başlı başına bir sorundur. Roma Kilisesinde kadınlara bakış, “Mizogonizm” denilen evlilik düşmanlığı kapsamındadır. Ve Hıristiyanlığın ilk yüzyılından itibaren formüle edilmiştir. Eden de Roma Kilisesinin iki kurucusundan biri olan, Aziz Paul’dur. Ona göre evlilik din adamlarının kesinlikle uzak durmaları gereken bir kurumdur. Hatta şöyle söylenmiştir: “Evlenmektense yakılarak ölmek evladır.” Kilise Babaları işte bu görüşlerini Havva’ya dayandırarak Hıristiyanlığa sokmuşlardır. Onlara göre Havva, Tanrı’nın değil Şeytan’ın sözüne uymuştur. Bunun sonucunda da Adem’le birlikte “ilk günah”’ı işleyerek birlikte Cennet’ten kovulmuşlardır. Havva yüzünden tüm insanlığın ilk “Masumiyeti” lekelenmişti. Bu nedenle erkeklerin kadınlardan uzak durmaları gerekmekteydi. Engels’in dediği gibi Hıristiyanlık gerçekte tüm insanları işte sadece bu konuda, “İlk günahı” işlemiş olmak konusunda “eşit” kabul eder, bunun dışında insanlar hiç bir şekilde Eşit değildirler.

Diri diri yakılan iki milyon kadın

İlk kez Aziz Paul (Yahudilik adı, Saul) tarafından formüle edilen bu ilk günah, Hıristiyanlığa sonradan geçen ve Yahudi olmayan Romalılar tarafından hiç bilinmiyordu. Böyle bir ilk günahtan doğduklarını ilk kez Aziz Paul’dan duymuşlar ve gülüp geçmişlerdi. Hıristiyanlık geliştikçe bu ilk günah olanca ağırlığıyla Hıristiyanların hayatlarını şekillendirmeye başladı. Öte yandan ilk günah olmadan vaftiz de olamıyordu; bu olmayınca da İsa’nın Kilisesi’ne katılarak “Tüm” diğer günahlardan kurtuluş da olamıyordu. Bu olmayınca da İsa’nın ’Kurtarıcılığı’ sağlanamıyordu. İlk günahı kabul etmeden İsa’nın kilisesine katılarak ’tüm’ diğer günahlardan kurtuluş da olamıyordu. Roma Kilisesinin bu yoğun baskısı doruk noktasına 11. Yüzyılda ulaştı ve yüzyıllarca sürdü. Havva, hep o “Şeytana” uyarak erkeğin masumiyetini kirleten dişi olarak gösterilmişti. Nihayet 1209’da Papalar büyük bir Haçlı ordusu kurarak, kendilerine göre Heretik= Dinden Sapmış Kişi, kabul ettikleri Hıristiyan cemaatleri soykırıma uğrattılar. Kısaca, Cathare diye bilinen bu soykırım sırasında yaklaşık bir milyon insan öldürüldü. Soykırımı yöneten Katolik şövalyelerden biri şöyle demişti: “Hepsini öldürün. Tanrı nasıl olsa hangisinin heretik, hangisinin masum olduğuna karar verir.” Daha sonra Hitler de işte bu mantığı kullanarak milyonlarca insanı öldürmüştü... Nedir ki kilise burada durmadı. 15. Yüzyılda bu kez ebe kadınların “Büyü” ve “Sihirle” uğraştıklarını öne sürerek yaklaşık 2 milyon kadını “Cadı” oldukları gerekçesiyle diri diri yaktırdı ve bu dul kadınların kendilerine kocalarından kalmış olan malları ve arazilerini gasp etti.

“Ben yaptım oldu”

Bu kıyımlardan sonra, ilk kez Bizans'ın zorlamasıyla 7. Yüzyılda göstermelik olarak anlamı kabul edilmiş olan "Meryem Ana" kültü 16. Yüzyılda öne çıkartılmaya başlandı. Ondan önce Roma Kilisesi için Meryem Ana, Ortodoks Kilisesinde olduğu kadar önem taşımıyordu. 16. Yüzyılda Hıristiyan nüfusun azalmakta olduğu anlaşılınca bu kez evlilik teşvik edilmeye başlandı. Meryem Ana'nın öne çıkartılması, Havva'nın tam karşıtı olarak değerlendirilmesiyle sağlanabildi. Bu yeni dogmaya göre Havva, Tanrı'nın kendisinden istediği işi yapmamış ama, Meryem, imanı tam olduğu için Tanrı'nın isteğini yerine getirmiş ve "Bakire" olmasına rağmen İsa'nın dünyaya gelmesinde aracılık etmişti. Öyleyse diyordu Kilise, imanlı kadınlarla evlilik yapmak hayırlıdır... Katoliklik'te Havva ile Meryem işte böylesine zıd prototipleri oluştururlar. Bir de fahişeyken nadim olup İsa'nın Havarilerine katılan Mecdeli Meryem vardır. Bu da Kilise tarafından ilk kez 17. Yüzyılda öne çıkartılmaya başlandı. Bu kadın da hiç değilse yaptığı işten -fahişelik-nadim olup, imana gelmiş biriydi. Ve ilk kez fahişelikten vazgeçen kadınlar için Maria Magdelena (Mecdeli Meryem) manastırları açıldı. Meryem Ana ise ilk kez 1870'de resmen "Lekesiz" doğumla dünyaya gelmiş tek "masum kadın" olarak kabul edildi. Katolik aleminde bu olaya "İmmaculate Conception" denilir. Buna göre sadece Meryem değil, annesi olarak kabul edilen St. Anna da bakireyken Meryem'i doğurmuştu.18. yüzyıla kadar hiç bir Hıristiyan böyle bir dogmadan haberdar olmamıştı ama Papa "Ben yaptım oldu" dedi ve bugün de onun dediği geçerlidir.

"Benim" diyen feministlere taş çıkartan Teodora

Bizans İmparatoru Justinyen'in başını döndürüp onunla evlenen sirk güzeli vahşi hayvan terbiyecisinin kızı Teodora işte böyle Mecdeli Meryem gibi bir kadındı. Sık sık şeytan'a uymuşluğu vardı. Ve inanır mısınız ki bu kadın Hıristiyanlığın, daha sonraki dönemlerinde hayli tartışılan ve bölünmeye yol açan bir çok uygulamasında söz sahibi olmuştu. Teodora, ne Roma'daki Papa'yı ne de İstanbul'daki Patrik'i önemsemişti. Hıristiyanlığa doğrudan doğruya kendi kafasına uygun gördüğü fikirleri sokmuş veya çok tartışmalı fikirleri savunmuştu. Teodora, günümüzde benim diyen feministlerin topluca 40 yılda yapamadıklarını tek başına üç beş yıl içinde yapabilmiş bir kadındı. Ve onun bu girişimleri Logma ve/veya Gelenek haline gelerek Doğu Kiliseleri'ne mal edilmişti.

OPUS DEI - AHTAPOTUN KOLLARI

İsviçreli parlamenter ve toplum bilimci Jean Ziegler'in dediğine göre OPUS DEI kendisiyle Komünizm kadar mücadele edilmesi gereken, gizli çalışan aşırı sağcı bir harekettir. İngiliz araştırmacı Michael Walsh'ın deyimiyle bu örgüte OPUS DEI değil ACTOPUS DEI (Ahtapotun İşleri) denilmeliydi.

Tanrı'ya anne gerek

İmparator Jüstinyen, Teodora ile evlendikten sonra işleri "İki ters bir yüz" gitmişti. İmparatorluğun sınırları genişlemiş ama içerde özellikle de Teodora'nın her dini konuya karışmasından dolayı isyanlar, ayaklanmalar ve kavgalar hiç eksik olmamıştı. Örneğin 13 Ocak 532'de İstanbul'da Nika adıyla bilinen bir ayaklanma başlamıştı. Jüstinyen panikleyip Tahtı terketmek isteyince Teodora kendini isyancıların önüne atmıştı. Kadınlığın bütün hünerlerini kullanıp isyancıların elebaşlarıyla anlaşmaya varmıştı. Jüstinyen tahtını kurtarınca Teodora da ona istediği kişiyi, Amida şehrinin piskoposu olarak seçtiriverdi. İstanbul ve Roma arasında süren çekişmelerde Roma Meryem Ana'yı hiç önemsemezken Teodora, Bizans'ta Meryem Ana'nın "Tanrı'nın Annesi" yani, "Theotokos" yapılmasını sağladı. Bugün Ortodoks aleminde Meryem, Tanrı'nın Annesi olarak bilinir. Teodora'dan önce böyle bir sıfatı yoktu. İlk kez onun döneminde ortaya atılan bu sıfata dinsellik kazandıran odur. Meryem Ana'yı, Tanrı'nın Annesi yaptıran Teodora bu adı sonsuzlaştırmak için ilk kez Bursa'da bu adla bir kilise yaptırmıştı. Bizans'taki bu gelişmeleri kaygıyla izleyen ve Kilise Babaları'nın Havva modeline bağlı olan Papa Hormisdus ve sonraki 2. John İmparatora direnmeye çalıştılarsa da çok başarılı olamadılar. Onlara göre İsa, Tanrının oğluydu. Meryem de İsa'yı yeryüzüne indirmek için ona annelik yapsın diye seçilmiş olan bakireydi. Yoksa Tanrı'nın annesi değildi. Böyle denirse ölümlü Meryem'in kimin annesi olduğu -dolayısıyla Baba Tanrı'nın eşi sayılması gerekiyordu- anlaşılamayacaktı. Teodora bu itirazları dinlemedi bile, vargücüyle başka din adamları tarafından ortaya atılmış olan bu görüşü destekledi ve sonunda da kabul edilmesini sağladı. Yine Teodora döneminde çok güçlü bir istihbarat örgütü kuruldu. Bizans'ın CIA'sı müthiş etkili oldu. Günümüzdeki gizli istihbarat örgütlerinin atası sayılan bu kurumun babası Jüstinyen ise annesi kuşkusuz Teodora'dır.

Masonik misyonerliği

Hıristiyanlıkta gizli örgütler İsa'nın çarmıha gerilişinden sonra, hatta bizzat onunla birlikte vardırlar demek mümkündür. Örneğin spekülatif masonlar, İsa'nın ilk mason olduğunu düşünürler. Bunun geçmişi daha önce anlattığım Templar örgütüne dayanır. Ve temelinde Essene diye bilinen küçük bir Yahudi cemaati vardır. Ne olduğu ve kim oldukları tam bilinmeyen bu cemaat iddialara göre İsa'yı yetiştirmiş ve Yahudi Krallığı'na sahip olmak istemiştir. Ve yine inanışa göre çok gizli ve esrarengiz bir Suriyeli cemaat İsa'nın öldürülmesinden sonra bu sırları saklamış ve Haçlı seferleri sırasında Templar Şövalyeleri tarafından korunan bu küçük cemaat Avrupa'ya kaçırılmıştır. Burada gözlerden uzak olsunlar diye İskoçya'ya yerleştirilmişler ve daha sonra da Avrupa'ya giderek Templar'ın yardımıyla "Masonik Misyonerliği" başlatmışlardır. Böylece iki akım doğmuştur. Bunlardan biri Meryem'e dayandırılan "Dul Kadının Oğulları" örgütü diğeri de Sufi Masonluğu'dur. Her neyse konumuz bu olmadığı için bunu geçelim ve gelelim günümüzdeki en gizli ve güçlü Katolik örgütü OPUS DEI'ye.

Papa 2. John Paul'ü tahta oturtan örgüt

İsviçreli parlamenter ve toplum bilimci Jean Ziegler'in dediğine göre OPUS DEI kendisiyle Komünizm kadar mücadele edilmesi gereken, gizli çalışan aşırı sağcı bir harekettir. Ve işte Polonyalı Kardinal, şair ve aktör Karol Wojytla'yı, Papa 2. John Paul olarak Vatikan'daki tahta oturtan bu örgüttür. Karol, Papa seçilince Cizvitlerin başı Peter Pedro Arrupe hemen muhalefete başladı. OPUS DEI tarafından seçtirilen Papa'yı tanımamakla tehdit etti. 1983'e kadar Cizvitler 2. John Paul'a karşı muhalefet ettiler. Bu arada

Papa'ya suikastler düzenlendi. Portekiz'de oturan Arrupe'nin taraftarı bir papaz, Papa'yı tahtında otururken bıçakla saldırarak öldürmek istedi. Papa ise OPUS DEI'nin Vatikan'da tüm dizginleri eline alıncaya kadar bekledi. 1983'te Cizvitlere karşı taarruza başladı. Kişisel yetkisini kullanarak Cizvitlere yeni bir önder seçilmesini sağladı. Bu, 54 yaşındaki Hollandalı Cizvit Hans Kolvenbach'dı. Bu seçimde Papa'nın adamı diye bilinen Kolvenbach'ın seçilmesi Cizvitleri yeniden ateşledi. Bu kez doğrudan OPUS DEI'yi hedef alan saldırılara başladılar. Ve OPUS DEI'yi, aynen, Katolik Kilisesi'ndeki Mason Locaları olarak tanımladılar. Buna karşılık Papa da onları Latin Amerika'da Marksistlerle dayanışma halinde olmakla suçladı. Papa bir risale yayınlayarak Marksizmi kınadı. Cizvitler de buna karşı Papa'nın Latin Amerika'daki kapitalist sömürüyü, adaletsizlikleri ve işkenceleri görmemezlikten gelmekte olduğunu ve yoksulları insan yerine koymadığını vurguladılar. Konu daha sonra İnsan Hakları tartışmalarına geldi. Cizvitler ısrarla insan haklarını savundular. Papa da köşeye sıkışınca Vatikan'ın daima insan haklarından yana olduğunu yayınladığı bir risaleyle tekrarladı. Tartışma büyüdü. Bu arada Papa, tarihte ilk kez olarak doğrudan OPUS DEI üyesi olduğu açıklanmış olan bir gazeteciyi, 48 yaşındaki ABC gazetesinin Roma muhabiri İspanyol asıllı Joaquin Navorro-Valls'ı Vatikan'ın basın sözcüsü yaptı. Böylelikle sadece Kardinallere ayrılmış olan böylesine önemli bir göreve tarihte ilk kez dinadamı olmayan, Laik bir kişi atanmış oldu. Papa, ayrıca, 1984'e kadar Cizvitler tarafından yönetilen Radyo Vatikan'ın başına da yine Laik bir şahsı atamıştı.

Opus Dei'nin kuruluşu ve misyonu OPUS DEİ

(Tanrı'nın İşleri) adlı gizli örgüt 2 Ekim 1928 de Madrid'te kurulmuştu. Kurucusu sıradan bir papazdı. Adı, Jose Maria Escriva de Balaguery Albas'tı. Escriva'nın amacı din adamlarını değil, ama en az onlar kadar Katolikliğe sadık Laik iş ve meslek sahiplerini biraraya getirerek Papa'ya Vatikan dışında destek olacak varlıklı ve iyi eğitim görmüş elit bir kadroyu oluşturmaktı. Oluşturdu da. Böylelikle Vatikan'a bağlı fakat onun içinde yer almayan ilk Laik muhafızlar örgütü kurulmuş oldu. Doktorlar, işadamları, gazeteciler, yazarlar, avukatlar, mimarlar vb. vb. bir arada OPUS DEI için çalışmaya başladılar. Çeşitli ülkelerdeki aynı meslek sahipleriyle ilişkiler kurdular. Bu ilişkileri sağlayabilmek için iki anahtar kavram seçmişlerdi. Birincisi "Dialog" ikincisi de "Hoşgörü". Kendisini uygar, barışsever ve eşitlikçi, demokrat kabul eden hiç bir aydının bunlardan sakınması mümkün değildi. OPUS DEI bu kavramları kullanarak bir çok ülkede konferanslar, seminerler ve toplantılar düzenledi. Böylece oluşturulan "Dayanışma" grupları gerçekte tek amaca hizmet ediyordu: OPUS DEI'nin Vatikan içindeki yerini güçlendirmeye.

Diktatörlere Opus Dei desteği

Escriva, Diktatör Franko'ya çok yakın bir dinadamıydı. OPUS DEI vargücüyle onu destekledi. Karşılığında da Franko Kabinesinden 10 Bakanlık aldı. Böylece çok büyük bir servet edinme şansını elde etti. Bu sermayeyle yeni ve uluslararası şirketler kurdurdu. Özellikle İspanya'nın turizm sektöründeki gelirlerinden büyük pay almaya başladı. Daha sonra inşaat sektörüne girdi. Sonra da Eğitime. Çeşitli ülkelerde okullar açmaya başladı. Halen OPUS DEI'nin dünyada 428 üniversitesi ve sayısız okulu vardır. Peru, Kolombiya ve Guatamala'da yatırımlara başladı. Daha sonra da Şili de General Pinochet ile temas kurdu. Bu diktatörü de sonuna kadar destekledi.

Papalığa hizmet eden ahtapot

Escriva ilk kez 1950'de Vatikan'ın dikkatini çekebilmişti. Papa 12. Pius, Escriva'ya ve OPUS DEI'ye Katolikliğe hizmet eden "Seküler Enstitü" statüsü verdi. Daha sonra 1960 yıllarında Papa 23. John'dan ve sonraki Papa 6. Paul'dan da yakınlık gördü Escriva. Komünizme karşı özellikle Polonya'da yürütülen gizli, yeraltı çalışmalarında dinadamı olmayan meslek sahibi üyeleri çok çalıştılar. Böylece Escriva, "Preletür" (Bölgesiz Dini Yetkili) sıfatını kazandı. OPUS DEI bundan sonra daha da gelişti. İngiliz araştırmacı Michael Walsh'ın deyimiyle bu örgüte OPUS DEI değil ACTOPUS DEI (Ahtapotun İşleri) denilmeliydi. OPUS DEI gittiği her ülkede ilkin mesleğinde çabuk yükselmek isteyen hırslı, yerleşik ahlaki değerlere önem vermeyen şahıslarla, kendilerini çok önemseyen fakat nedense adlarını duyuramamış aydınları avladı. Özellikle Basın ve TV'de bunları destekledi. Mesleklerinde adlarını duyurmalarını sağladı. Sonra da bunları kullanarak ülkede her istediğini yaptırır hale geldi. Günümüzde OPUS DEI'ye bağlı çalışan ve "Dialog ve Hoşgörü"den yana bir çok gazeteci ve aydın vardır. Bu şaşkın ördekler kiminle yatağa girmiş olduklarını iş işten geçtikten sonra dahi anlayamayacak kadar bağımlı hale getirilmişlerdir.

Opus Dei'nin Zürih'te uyguladığı usta taktik

Escriva 26 Haziran 1975'de öldü. Yerine yıllardır yanında bulunan Dr. Diez Sollano geçti. OPUS DEI artık uluslararası bir güç haline gelmişti. Yaklaşık 80 ülkede 75.000 üyesi olduğu tahmin ediliyordu. Protestanlığı ile övünen İngiltere ve Almanya ile Protestanlığın kalesi sayılan Alman-İsviçresi'nde bile bu korkutucu Katolik örgütü kendisine yer açmış ve Katolikliği yaygınlaştırmaya başlamıştı. Örneğin İsviçre'nin Zürich şehri Protestanlığın kalesi olarak tanınırken şimdi Katolikler'in egemenliğine girmişti. OPUS DEI ustaca bir taktikle Zürich'e özellikle Katolik ülkelerden işçilerin gelmesini ve iltica ederek yerleşmelerini sağlamıştı. Böylelikle kentin nüfusu 10 yıl içinde Katoliklerin lehine değişmişti.

Ahtapotun Türkiye'ye uzanan kolu

Görünüşte tam bir Seküler örgüt gibi çalışan OPUS DEI gerçekte sadece Katolikliğin egemenliğini temin etmeye uğraşıyordu. Bu gerçek Escriva'nın bölge kumandanlarına gönderdiği ve Non Ignoratis (Gözden Kaçmasın) başlıklı mektubunun 1970'li yıllarda basına sızdırılmasıyla anlaşıldı. Escriva mektubunda kendilerinin Seküler sayılmalarının sadece bir taktik olduğunu ve tek hedeflerinin bu maske altında Katolikliği egemen din olarak yerleştirmek olduğunu vurguluyordu ve bu hususun gözden kaçırılmaması gerektiğini söylüyordu. OPUS DEI önderi Escriva, Papa yaptırdığı 2. John Paul tarafından ölümünden 15 yıl sonra Aziz yapılmak için sırada bekleyen 2000 kişinin önüne geçirildi. Normal olarak 300 yıl beklenmesi gerekirken Escriva 15 yılda Aziz olma yoluna girdi. Halen Vatikan'da en önemli kurumlardan biri olan "Hıristiyanlık-Dışı Dinler ve İnançsızlar" Bakanlığını elinde tutan OPUS DEI bu kurum aracılığıyla özellikle Müslüman ülkelerle ilişki kurmuştur. Türkiye'de de OPUS DEI'yle iş ve ticaret ilişkileri içinde olanlar vardır hiç kuşkusuz. OPUS DEI, vargücüyle tüm kiliseleri birleştirmeyi öngören Ekümenizm hareketini desteklemektedir. Bu nedenle Vatikan tarafından hazırlanmış olan Ekümenizm hareketi nedir bunu bilmekte yarar vardır.

EKÜMENİZM VE İSLAM DÜNYASI

Hıristiyanlığa ve Ekümenizm hareketinin yönlendiricilerine göre Yahudiler ve Müslümanlar "Doğru Yolda Yanlış Adımlar Atan" iman sahibi insanlardır. Bunları "Ekümeneye-Uygarlık" kazanabilmek için Hıristiyanlaştırmak ilk hedeftir

Ekümenik kavramı son iki yıl içinde Türkiye'de de duyuldu. Hıristiyan aleminin bu en önemli kavramının Türkiye'de tartışma konusu olması Fener Patriği I. Bartolomew'un kendini "Konstantinopolis Ecumenical Patriği" olarak lanse ediyor oluşuyla bağlantılıydı. Fener Patriği'nin bu iddiasının Hıristiyanların gerçekliğine uygun olup olmadığı bu bölümde görüşlerinize sunulacaktır. Ayrıca Ekümenik kavramının tarihsel gelişimi ve bu kavramın Hıristiyan alemindeki yeri ve rolü açıklanacaktır. Özellikle Vatikan ve Papalık için Ekümenizm'in ne anlama geldiği doğrudan doğruya Papalık belgelerinden yola çıkılarak gösterilecektir.

Ekümene -Kateşizm-Ekonomi

Ekümenik kavramı Hıristiyanlık aleminde çok belirleyici rol oynayan bir üst kavramdır. İznik Konseyi'ne (325) kadar geçen süre içinde bu kavram Hıristiyanlığın kuruluş dönemi sayılan bu ilk üç yüz yılda Kilise Babaları tarafından ele alınmış ve yazılarında ve vaazlarında sıkça dile getirilmiştir. Şimdi kısaca bu Kilise Babaları'nın anladıkları anlamdaki Ekümenik kavramını anlatalım. Yeri gelmişken belirtmekte yarar vardır ki, söz konusu Kilise Babaları Ekümenik kavramını, bugün kullanılan ama bambaşka bir anlam ifade eden "Ekonomi" kavramıyla karşılıyorlardı. Günümüzde çok kullanılan "Ekonomi" kavramı gerçekte, örneğin I.S. 4. yüzyılda, Hıristiyanlığın en temel kavramıydı. Günümüzde Katolik Kilisesi her türlü resmi belgede Ekonomi kavramını, iktisat anlamında değil, "Ekümene"anlamında kullanmayı sürdürmektedir. Örneğin Katoliklerin İncil'den sonraki en önemli kitabı Kateşizm'de "Economy" kavramı işte bu şekilde kullanılmıştır. (Babtism in the Economy of Salvation- 313 gibi). Günümüzde bir bilim dalı olan iktisat, işte Hıristiyanlığın temel kavramı olan bu Grekçe Ekümene kavramının "Sekülarize Edilmiş" (Dünyevileştirilmiş) olan şeklidir.

Kilise babalarına göre ekümenik kavramı

Şimdi Kilise Babaları için Ekümenik ne anlama geliyordu, kısaca bunu görelim. Economy-Ekümene kavramına ilk kez Antakyalı İgnatius'da rastlıyoruz. I. S. 115 yılında öldürülmüş olan bu din adamı Kilise'yi en çok savunmuş olan ilk üç Apostolic Baba'dan biriydi. Ona göre Meryem'in bakire olarak

gebe kalabilmesi Tanrı'nın Planı'nın "Economysi" idi. (To the Ephesians, XVIII). Dolayısıyla, Ignataeus'a göre bu bir "Dispentation" idi. Diğer bir deyişle "İlahi iradenin yeryüzünde tecelli edebilmesi için gereken Berat'tı". Günümüzde bu anlamını hala sürdürmekte olan Dispentation (Economy) kavramı Masonlukta da kullanılmaktadır ve en az dört masonun bir araya gelerek yeni bir Loca kurabilmek amacıyla ana Loca'dan Berat, yani "Dispentation" alması olarak anlaşılmaktadır. İkinci olarak zikredeceğimiz Kilise Babası Irenaeus'tur. 130-200 yılları arasında yaşamış olan Irenaeus'un en önemli eseri Adversus Haereses (Sapkınlığa Karşı) adlı Latince kitaptır. Ona göre "Economy" Tanrı'nın insanları kurtuluşa yönlendirişidir. Irenaeus'la birlikte "Economy" Tanrı'nın yeryüzünü ve tüm canlıları yönetmesi (Ministry) anlamını kazanmıştır. (Ah, IV. XX.5-ad fin -6). Üçüncü Kilise Babası Irenaus'un çağdaşı ünlü Tertullianus'tur. Tertullian, Credo quia absurdum est diye bilinen "İkrarı" yazan din adamıdır. Tertullian, din felsefesine "Bölünmeden Ayrışma" ilkesini (Distinction Without Division) getiren şahıstır. Ona göre "Economy" Tanrı'nın insanları yönetişi ve kendisini onlara açıklaması anlamına (vahiy) geliyordu. (Adversus Praxaen, 8). Tertullian, Teslis'in (Trinite) Ekonomisi diye bir kavram geliştirmişti. Bu anlamında Economy, Tanrı'nın kendisine ait sırlarından biriydi ve buna kesin iman gerekiyordu. Bu nedenle de Economy, "Rule of Faith" (İman Yönetimi) için gerekli ön koşuldu. Yine aynı çağdan İskenderiyeli Clement de Economy kavramına çok önem vermişti. Ona göre de Economy, "Holy Dispentation" (Kutsal Berat) idi (Stromateis, VIII.II-5). Bu Beratın cihanşumul (Universal) olduğunu öne süren ilk Kilise Babası odur. Ona göre imanlı olan bir kişinin Hıristiyan veya Grek olması fark etmezdi. Çünkü Tanrı'nın beratı (Yolgöstericiliği) İsa'ya tüm insanlığı değiştirmesi için verilmişti. Bu nedenle de Evrensel'di. Bu anlamında Ekümene "Yol=Yön=Way"dir. Tanrı'ya giden Evrensel Yol'dur. 185-255 yılları arasında yaşamış olan Origen ise tarihe Katolikliği ve Ortodoksluğu kuran Kilise Babası olarak geçmiştir. Ona göre Economy=Ekümene, Tanrısal Krallığın (Trinite) yeryüzündeki "Ev Halkını" (Kilise'yi ve Hıristiyanları) yönetmesi (Management) anlamına gelmektedir. Origen, Economy'nin Trinite'yi yapan sır olduğunu ve bunun da Kilise'de bulunduğunu ısrarla savunmuştur. (De Principiis, III.1-14) 296-373 yılları arasında yaşamış olan İskenderiye Piskoposu Athanasius ise günümüze kadar gelen ve halen de özellikle Ortodoks alemi için bağlayıcılığı olan İznik Konseyi'nde ve sonrasında Kilise'nin ayakta kalmasını sağlayabilmiş olan bir din adamıdır. Ona göre Economy, bu kez "Enkarnasyon" anlamına geliyordu ve Vaftiz, Trinite, Eukarist ve Liturgy ile bağlantılıydı. Athanasius, Trinite'yi kabul etmeyen Arianist görüşlere karşı, işkencelere ve sürgünlere rağmen görüşlerini kabul ettirebilmeyi başarmış bir dinadamıydı. Sürgünde yaşadığı yıllarda Athanasius'dan "İnvisible Patriarch" (Göze Görünmeyen Patrik) diye söz edilirdi. Toparlarsak, Ekümene bu din adamlarına göre ilahi iradenin evrensel bir tecellisi ve Beratı; ev halkının yönetilmesi; onların İsa'yla bütünleşerek (Eukarist) Ölümsüzleşmesini ve İmanın Evrensel Yönetimselliği gibi anlamlara geliyordu. Bu dönemde şekillenen Ekümene'nin İslamiyet'teki "corralative" karşılığı Dar'ül İslam'dır. Zamanla Ekümene (gr. Oecumenicus) "Sürekli Yerleşim Alanı" bir tür Hıristiyan Habitat'ı anlamında kullanılmaya başlandı. Bu nedenle medeniyet kavramıyla bağlantı oldu. İslami söylemde Medine=Uygar Yerleşim Birimi gibi bir anlam taşıdı. Aynı zamanda üstün bir dinsel-kültürün varlığı da Ekümene kavramıyla anlatılır oldu. Şöyle ki Ekümene sayılan bir bölgedeki kültürel gelişmişlik, Ekümene bölgesinin periferisinde bulunan diğer kültürleri kendisine silah zoruyla olmasa da hayranlık yoluyla, (İmitation=Özenme ve Nemesis=Benzeyişe) aracılığıyla bağlamıştır.

Ekümenik haraketin günümüzdeki merkezi İsviçre'dedir

Günümüzdeki Ekümenik hareketin merkezi İsviçre'dedir. Cenevre'de etkili olan Protestanlığın Kalvinist kanadının yönlendiriciliğindedir. Almanya'da ise yine Protestan (Luteran) Kiliselerin yönlendiriciliğindedir. Ekümenik, bu Kiliseler tarafından "Tanrısal Strateji" anlamında kullanılmaktadır. Bu stratejinin günümüz dünyasında etkili olan üç uluslararası temsilcisi vardır. Bunlar ECEC (Avrupa İşbirliği İçin Ekümenik Komisyon); WCC (Dünya Kiliseler Konseyi) ve CCREC (Avrupa İşbirliği İçin Hıristiyan Sorumluluğu

Komitesi). Ekümenik, bu uluslararası kurumlar tarafından, Katolik Kilisesi'nin "Spiritual Ecumenism'i" gibi değil doğrudan doğruya bir ideoloji ve dünya görüşü olarak benimsetilmek amacıyla kullanılmaktadır. Katolikler de dahil tüm Hıristiyanlık için bir "İzm" olarak Ekümenik Hareket, ilkin Hıristiyanların kendi içlerindeki bütünleşmeyi bu Üst Kavram'ın çatısı altında yapmayı öngörmektedir. Bu boyutuna Ekümenikalizm denilir. Fener Patrikhanesi bu ideolojinin Ortodoks temsilcisidir.

İlk ve son ekümenikal konsey

Hıristiyan alemindeki ilk Ekümenikal Konsey I. S. 325 yılında İmparator Konstantin tarafından toplanmıştır. Açıkça görülebileceği üzere "Ekümenikal" kavramı bu ilk konseyde İmparator'un veya bir Patrik'in özel sıfatı olarak değil, doğrudan doğruya bir Din'in en üst yasama kavramı olarak kullanılmıştır. Bu nedenle herhangi bir şahsın ister imparator ister Patrik olsun "Ekümenikal" kavramını kendi tekeline alması söz konusu olmamıştır. Konstantin isteseydi bu ilk konseyi topladığı için kendisini "Ekümenikal İmparator" ilan edebilirdi ama etmemiştir. Ekümenik Patrik nitelemesini ilk kullanan Patrik, Johan'dır. İstanbul Patriği kendi topladığı bir Synod'da (Din Meclisi) kendisine "Ekümenik Patrik" denilmesini karara bağlamıştır. I.S. 587/88 yılında İstanbul'da toplanan bu Synod da Patrik Johan (Acul, Aceleci diye bilinir) o sırada Papa olan 2. Pelagius'a karşı kendisine bu sıfatı yakıştırmış ve güç yarışına girmiştir. Papa bunu duyunca derhal harekete geçmiş ve Bizans'taki delegesini (Apocrisiarius) görevlendirerek onun Eukarist (Şarap ve ekmek) törenine katılmasını engellemiştir. Papa, böylelikle kendisine "Ekümenikal" diyen bir Patrik'in yöneteceği dinsel törenlerin Hıristiyanlığa aykırı olacağını açıklamış oluyordu. Pelagius'tan sonra Papa seçilen Gregory de Acul Johan'ın bu sıfatı kullanmasını yasaklamıştır. Gregory bu kadarla da kalmamış bu sıfatı kullanmakta ısrar eden patriği "Anti-Christ" (Deccal) ilan etmiştir! Hıristiyan alemindeki en son "Ekümenikal Konsey" ise Türk dostu diye tanıtılan Papa 23. John'un girişimiyle 1962-65 yılları arasında toplanmıştır. Burada da açıkça görüldüğü üzere Ekümenikal takısı sadece bir din konseyinin sıfatı olarak kullanılmıştır; Papa kendisini "Ekümenik Papa" olarak tanımlamamıştır.

Ekümenizm ile güdülen strateji

Bu Konsey'in belgelerinde Ekümenizm, ilkin, Hıristiyanların kendi içlerinde bütünleşmelerini öngören bir üst düzey kavram olarak ele alınmıştır. Ayrıca "Evrensel Berat" anlamına geldiği için diğer dinlerle özellikle de Yahudilik ve İslamiyet'le ilişkilerin kurulması için düşünülen "Strateji" anlamında kullanılmıştır. Vatikan'ın Fener Patrikhanesi'yle ilgili ilişkilerini geliştirme meselesi de yine bu kavrayışın kapsamındadır. Nedir ki Vatikan, Fener Patriği'nin kendisini değil, Ortodokslar tarafından toplanmış olan konseylerini "Ekümenikal" kabul etmektedir. Fener Patriği'ni "Konstantinopolis Ekümenikal Patriği" olarak değil, dikkat çok önemlidir ki, "Ortodoks Ekümenikal Patrik" olarak kabul ve beyan etmektedir. II.Ekümenikal Konsey'ın 1965'de tamamlanan ve 1992'de ve 1995'de yayınlanan Kateşizm Kitabına göre İslamiyet'e bakış şöyledir: "Kilise'nin Müslümanlarla ilişkisi. "Kurtuluş Planı Yaradan'ı dile getirenleri de kapsamaktadır. Bunların arasında ilk sırayı Müslümanlar alırlar. Bunlar Hz. İbrahim'in imanına bağlıdırlar. Ve bizlerle birlikte onlar da tek ve bağışlayıcı bir Tanrı'ya bağlıdırlar ve Kıyamet gününe ve onun yargısına sığınılacağına inanırlar." (841) Burada dikkat edilmesi gereken husus Ekümenizm'in özellikle 20. Yüzyılda tüm Hıristiyan aleminde yaygınlaştırılmış olan devlet destekli "Sekülarizm"e alternatif bir nefsi müdafaa stratejisi gibi başlayıp hızlı bir gelişme gösterdiğidir. Ekümenizm, 2000 yılında tüm kiliselerin yeniden daha

önce sözünü ettiğim “Bölünmeden Ayrışma” ilkesi çerçevesinde bir araya gelmelerini ve çok güçlü bir Dinsel-Siyasal-İdeolojik akım olarak özellikle Hıristiyanlık-Dışı ülkeleri ve halkları ilk elden etkilemeye çalışmayı öngörmektedir. Kendi içinde ise başta Katolik-Anglikan bütünleşmesini sağlamaya, kiliseden istifa etmiş olan “Kilisesiz Hıristiyanları” yeniden kazanmaya ve Hıristiyanlık içi “Mezhep Değiştirme” faaliyetlerine hız vereceği anlaşılmaktadır. Örneğin Katolikler yoğun olarak Ukrayna’da Ortodoksları yeniden Katolikliğe döndürmeye uğraşmaktadırlar. Kilise bu girişimlerinde çok eski bir kural olan ve Atanasius tarafından formüle edilmiş olan “Tanrı Babaya evlat olabilmek için Kilise-Ana’nın çocuğu olmak gerekir” şeklindeki Tanrı-Baba ile Kilise-Ana dogmasını işlemektedir.

İlk hedef Hıristiyanlaştırmak

Son söz: Hıristiyanlığa ve çağımızdaki güçlü Ekümenizm hareketinin yönlendiricilerine göre Yahudiler ve Müslümanlar “Doğru Yolda Yanlış Adımlar Atan” iman sahibi insanlardır. Bunları “Ekümeneye-Uygarlık” kazanabilmek için Hıristiyanlaştırmak ilk hedeftir. Onlara göre Batı’nın istediği ölçülerde ve koyduğu normlar çerçevesinde “Laikleştirilmiş” ve böylelikle de “Nötralize” edilmiş olan bazı Müslüman ülkeler bu “Geçiş dönemlerini” tamamlamak üzeredirler. Bu ülkelere yapılacak yoğun misyonerlik faaliyetleri ve “Evangelization” günümüzde Ekümenik hareketin olmazsa olmaz önkoşuludurlar. Oysa, Trinite’nin üstünlüğünü savunan ve deyim yerindeyse, “Yanlış Yoldan Doğru Hedefe” gitmekte olduğunu sanan Ekümenistler, Devletleri zoruyla laikleştirilmiş de olsalar Müslüman ülkelerinde bir direnişle karşılaşmakta ve sadece yoksul kırsal alanların Devlet terörüne maruz kalmış kesimlerinde yaşayan yurttaşların ve büyük kentlerin “kökünden” kopartılmış gençliği arasında etkili olabilmektedirler. Buna rağmen önümüzdeki beş yıl içinde “Gümrük Birliği” içine alınarak ehlileştirilmiş olan Türkiye’nin Müslüman halkı Ekümenizm’in çeşitli kılıflar ve maskelerle ortaya çıkacak olan formlarından çok etkilenmeye adaydır. Dolayısıyla Müslümanların bu konuda çok dikkatli olmaları gerekmektedir.

PAPALIĞIN KAPSAMA ALANLARI

Rus Ortodoks Kilisesi, Katolik Misyonerlik alanlarının eski sosyalist ülkeler ve Rusya olmadığını, Müslüman ülkeler ve Uzak Doğu olması gerektiğini vurguladı. Katolikler’den öncelikle bu hedeflere yönelmelerini, aksi takdirde Ekümenizm Hareketi’ne sempatiyle bakmaktan vaz geçeceğini belirtti

Vatikan 21. Yüzyılda insanlığın karşısına sadece bir dinin temsilcisi olarak değil, aynı zamanda belirli bir “ideolojiyi” savunan ve bunu yaygınlaştırabilmeye çalışan bir kurum olarak çıkmaya hazırlanmaktadır. Ekümenizm hareketi olarak tanımlanan bu ideoloji tamamen dinsel temeller üzerine oturtulmuş bir siyasal, toplumsal ve kültürel değişim programıdır. Ve bu programın iki merkez-gücü vardır. Vatikan’ın Hıristiyan alemi içinde ve dışındaki ideolojik yayılımını işte bu iki merkez-güç yönlendireceğe benzemektedir. Bunlar daha önce adlarından sıkça söz ettiğimiz OPUS DEI ve Cizvitler’dir. Papa 2. John Paul 10-12 Nisan

1996 tarihinde bir Müslüman ülkeye, Tunus'a yaptığı gezide Cezayir'deki Müslümanları eleştirmiş ve Tunus'ta Müslüman ve Hıristiyanların barış içinde birlikte yaşamakta olduklarını belirterek bu güzel örneği kutsamak amacıyla bu ülkeyi ziyaret ettiğini açıklamıştı. İlginç olan Tunus'un Cizvit misyonerleriyle yaklaşık yüzyıldır içli-dışlı ilişkiler içinde olmasıydı. Ve Papa ilk kez bu gezisinde yanında OPUS DEI'nin ve Cizvitler'in temsilcilerini bir arada bulundurmuştu. OPUS DEI'den daha önce söz ettiğimiz için şimdi de kısaca Cizvitler'i tanıtalım.

Cizvitlerde Templar modeli

Cizvitler Avrupa Parlamentosu'nda çok etkili bir gruba sahiptirler. "Christians For Europe" (Avrupa için Hıristiyanlar) adlı bu grubun içinde yer alırlar. İlginçtir ki Cizvitler örgütlenme ve mücadele anlayışları itibariyle araştırmacı Michael Baigent ve Richard Leich'in yazdıkları gibi, kendilerinden daha önce söz ettiğimiz Templar geleneğini çağrıştırmaktadırlar. Şövalyelik ruhuna dayalı olan Templar gibi Cizvitlerin kurucusu bir askerdir. Ignatius Loyola tarafından 1520 yılında kurulan Cizvitler, Roma Kilisesi'nde daima askeri konularda ve stratejilerde uzmanlaşmışlar ve danışmanlık yapmışlardır. Tıpkı Templar gibi Cizvitler de çoğunlukla kendi yasalarını ve kurallarını kendileri koymuşlar, Papalar'ın buyruklarına uymakta fazla istekli davranmamışlar ve kısmi bir özerklik taşımışlardır. Bu nedenle yine tıpkı Templar gibi Cizvitler de Papalar'ın hışmına maruz kalmışlardır. Örneğin, 1773'de Papa 14. Clement, Cizvitleri gizli faaliyetlerde bulundukları gerekçesiyle Kilise'den çıkartmış ve ezmiştir. Cizvitler yaklaşık 40 yıl yeraltı Kilisesi'nde kalmışlar ve 1814'de eskisinden daha güçlü olarak yeniden Roma Kilisesi'ndeki egemen yerlerini almışlardır. Cizvitler kendilerini Tanrı'nın Askerleri, İslam-i karşılığıyla söylersek Hizbullah olarak görürler. Nedir ki ellerinde kılıç değil, diğer hiç bir Hıristiyan tarikatında görülmeyecek kadar sağlam ve acımasız olan "Disiplin" vardır. Bu disiplinle yaşayan Cizvitler Hıristiyanlığı Japonya'ya kadar yaymışlardır.

Diaspora kiliseleri

Cizvitler tüm Avrupa'nın başta Diaspora Kiliseleri denilen -bu deyim Hildersheim Piskoposu Josef Homeyer'e aitti- eski sosyalist ülkelerdeki nüfusun yeniden Hıristiyanlaştırılması tezini desteklerler. Bu nedenle de Evangelization diye bilinen bu çalışmalarını yürütürken Ortodoks Kiliseleri'yle çatışmalara girmişlerdir. 1992 yılında İstanbul'da Fener Patrikhanesi'nde toplanan Ortodoks Patrik ve metropolitleri Katolik Kilisesi'nin bu "Yeniden Hıristiyanlaştırma" çabalarını kınamışlar ve Katolikler'in Ortodoks asıllı Slavları Katolikleştirmekte olduklarını öne sürerek buna son vermeleri çağrısında bulunmuşlardır. Özellikle Cizvitler'in girişimleriyle Avrupa'da bu yeniden Hıristiyanlaştırma çabalarının işlendiği seminerler ve konferanslar toplanmıştır. Bu amaçla toplanan ilk büyük seminer 24-27 Ekim 1991'de Hannover'de yapılmıştı. Ortodoks Kilisesi'nin temsilcileri açılış günü seminerin Hıristiyanlığı değil Katolikliği yaymak amacıyla toplandığını öne sürerek toplantıyı protesto ederek ayrıldılar. Bu seminere ilginçtir ki hiç bir Yahudi dinadamı resmen çağrılmamıştı. Tek Müslüman ise bendim. Ve bir konuşma, daha doğrusu bir "İtiraz Metni" okumama izin verilmişti. Konuşmama Avrupa'nın yeniden Katolisizm'e döndürülmesinin sakıncalarına değinerek başladım ve bunun Avrupa'daki "Şekülarizmi" ve bununla kurulmuş olan dengeleri zedeleyeceğini vurgulayarak bitirdim. Ne yazık ki bu konuşmam hiç istemediğim halde tatsız bir tartışmaya yol açtı. İki Kardinal'le dünyaca ünlü bir İlahiyatçı arasında tartışma çıktı. Katolik dinadamları benim Müslüman olduğumu ve bu nedenle Hıristiyanların iç meselelerine karışmamam gerektiğini ve bu konuşmanın metninin tutanaklardan çıkartılmasını istediler. İlahiyatın üç dalında üç yarı doktorası bulunan ünlü Katolik İlahıyatçısı Prof. J. B. Metz'de beni savunan bir konuşma yaptı. Tartışma ancak ertesi günkü oturumda tatlıya bağlandı. (NOT: Bu seminerin tutanakları Hannover Üniversitesi Felsefe Arşivindedir ve

yayınlanmıştır). 25 Kasım -14 Aralık 1991'de bu kez Roma'da toplanan ve tüm Avrupa'dan gelen 137 Katolik Piskoposun katıldıkları bir toplantıda aynen, "Avrupa'nın yeniden Hıristiyanlaştırılması, sadece dindar -Katolik- olanların yeniden Kilise'ye kazanılması değil, aynı zamanda Sekülerleşmiş olan Batı Avrupa'nın da yeniden Katolikleştirilmesini öngörür" şeklinde bir karar alındı. Katolik Kilisesi'nin bu açık meydan okuyuşu özellikle Rus Ortodoks Kilisesi tarafından protesto edildi. Rus Ortodoks Kilisesi, Katolik Misyonerlik alanlarının eski sosyalist ülkeler ve Rusya olmadığını, Müslüman ülkeler ve Uzak Doğu olması gerektiğini vurguladı. Katolikler'den öncelikle bu hedeflere yönelmelerini, aksi takdirde Ekümenizm Hareketi'ne sempatiyle bakmaktan vaz geçeceğini belirtti.

Papalar ve Osmanlı

Katolik ve diğer Hıristiyan tarikatlarının Osmanlı ve T.C. Devlet içindeki "Misyon Bölgeleri" özellikle 19 yüzyılda kurulmuştur. Nedir ki Papalar'la Osmanlı Sultanlarıarasındaki açık ve gizli ilişkilerin tarihi çok eskilere Fatih dönemine kadar inmektedir. Şimdi bu ilişkilere kısaca bir göz atalım. Papa 4. Paul, Kilise doktrinlerine sofuca bağlı bir adamdı. "Bu doktrinden babam sapsa, yaktırırım" demişti. 1555 yılında bu sözleri eden Papa 4. Paul, tarihte Hoşgörüsüzlüğün temsilcilerinden biri olmuştu. Ne var ki bir süre sonra İspanyol ve Fransız ordularının hışmına uğrayınca o güne dek Hıristiyanlık aleminin baş düşmanı ilan ettiği Türkler'in Sultanı Kanuni'ye baş vurarak onun koruyuculuğunu ve desteğini istemişti. Ve Kanuni, Papa 4. Paul'u, Hıristiyan Prenslerin gazabından korumuş ve Katolik Kilisesi'ni muhtemel bir çöküntüden kurtarmıştı. Kanuni döneminde sekiz Papa değişmişti ve Kanuni bunların sekiziyle de yakın ilişki içinde olmuştu. Papalar'la Osmanlı Sultanlarıarasındaki gizli yazışmalar ilkin, Papa V. Martin ile I. Mehmet arasında 1417'de başlamıştı. 1403-1566 yılları arasında 6 Osmanlı Sultanı ile 19 Papa arasında gizli yazışmalar yapılmıştı. Hatta ilginçtir her Pazar ayininde Türkleri Hıristiyanlığın beş düşmanı gösteren Papalar, belgelere göre aynı günün gecesi Türkler'le nasıl anlaşacaklarını ve onlara hangi silahların nasıl satılacağını görüşmüşlerdi... Osmanlı İmparatorluğu'ndaki misyonerlik faaliyetleri ise yoğun olarak 19. Yüzyılda başlamıştır. Özellikle Tanzimat'tan sonra hız kazanmıştır. Bu dönemde Almanlar, İtalyanlar, İngilizler ve ilk kez denizaşırı misyonerliğe sıvanan Amerikalılar Osmanlı topraklarında cirit atmaya başlamışlardır. 1855 yılının Şubat ayında İstanbul'a gelen bir Fransız Misyoneri, Fransa'da 1856'da yayınlanan günlüğünde Amerikalı ve Alman misyonerlerin faaliyetlerini bakınız nasıl özetlemişti. Emillien Frossard adlı bu misyonere göre Almanlar özellikle Ermenileri kendi Protestan Kiliseleri'ne bağlamaya çalışmaktaydılar. Ve bu hususta da bir hayli yol almışlardı. Ama Almanlar'ın hazırladıkları ortamdan en çok uyanık Amerikalı Protestan misyonerler yararlanmışlardı. Ermeniler, Almanlar tarafından Protestanlaştırılmışlar ama daha zengin ve güçlü olan Amerikan Protestan Kiliseleri'ne rağbet etmeye başlamışlardı. Türkler ise yapılan yoğun çalışmalar sonucunda elaltından dağıtılan İncil'i okumaya başlamışlardı. Bu, son derece umut verici bir gelişmeydi... 1918'e gelindiğinde Osmanlı topraklarında Hıristiyanlığı yaymak amacıyla eğitim faaliyetleri veren 1000'den fazla Katolik-Protestan okulu vardı. Bu okullarda takriben 25.000 kadar öğrenci bulunuyordu. Bu okullardan yetişmiş olan Rum ve Ermeni asıllı öğrencilerin bazıları bugün özellikle Avrupa'da yerleştirilmiş olan Türk düşmanlığını başlatan unsurlar olmuşlardır.

Üç çeşit Hıristiyanlık ve Haçlı savaşları

9. yüzyıla kadar Hıristiyanlık Avrupa'da üç ana başlık altında gelişmişti. Bunlardan ilki, Papalar'ın

Hıristiyanlığı idi. Onların anladığı şekildeki Katolik inancını temsil ediyordu. İkincisi Krallar'ın Hıristiyanlığı idi. Bu d a 4. Yüzyılda İmparator Konstantin tarafından başlatılmış olan Hıristiyanlık anlayışıydı ve zamanla İngiltere'de Anglikanizm'in ve Almanya'da da Protestanlığın ortaya çıkmasına neden oldu. Özellikle de 800 yılında Franklar'ın Kralı Muhteşem Karl'ın Papa 3.Leo tarafından dünyaya yeniden gelmiş olan Davut Peygamber olarak ilan edilmesiyle tırmanışa geçti. İngiliz Kilise tarihçisi James 6. Russell'ın da gösterdiği gibi Hıristiyanlığın Almanlaştırılması, kendi Pagan gelenek ve göreneklerine çok bağlı olan Almanlar'ın bu Germanik ve Teutonik gelenekleri Hıristiyanlığa aşılamalarıyla mümkün olabilmişti. 16. Yüzyılda ortaya çıkan Protestanlık işte bu "Zor Kabulleniş" ten kaynaklanmıştı. Altısı resmi, dördü metres olmak üzere 10 karısı ve 18 çocuğuyla yaşayan Karl, Davud Peygamber olduğunu öğrenince "Yeni Kudüs"ü kurmak için harekete geçti ve bugün Aachen diye bilinen kenti kurdu. O yıllardan kalma İslami belgelerde Karl'dan ilginçtir ki Frankistan Halifesi diye söz edilmişti. Karl Bağdat'taki Halifeler'le iyi ilişkiler kurmuştu. Nedir ki, onun ölümünden sonra Hıristiyanlık yeniden Papalar'ın denetimine geçti ve üçüncü başlık altında toplanmış olan "Popüler Hıristiyanlık" büyük darbe yedi. Papalar yeniden Hıristiyanları boyundurukları altına almaya başladılar. Bunu sağlayabilmek için de bir dış düşman yarattılar: Müslümanlık. Papalar Müslümanların Hıristiyanlığın baş düşmanı olduğunu öne sürerek Haçlı Seferlerini başlattılar. Böylelikle Hıristiyanlığın geleneksel düşmanı sayılan Yahudilik geri plana çekilmiş, Müslümanlık öne çıkarılmış oldu. Papalar bu savaşlarda ilkin Karl tarafından konulmuş ve sınırları belirlenmiş olan bir kavramı kullanarak bunun genişletilmesi gerektiğine tüm prensleri inandırdılar. Bu kavram "Christendum" kavramıydı. Hıristiyanlık Dünyası veya Hıristiyanların yaşadıkları topraklar anlamına geliyordu. Daha önce gördüğümüz Ekümene kavramının Devlet (Kral) tarafından kullanılabilir hale getirilmiş olan şekliydi. Haçlı seferleri gerçekte Haç'ın taşındığı, onun egemenliğinin yayıldığı seferlerdir. Din uğruna savaşa girmek ilk kez İstanbul'u kuran Konstantin tarafından kullanılmıştı. Ve ilk Din Savaşçıları da gerçekte 4. Yüzyılda İstanbul ve Anadolu da -o günkü adıyla NATOLIA'da, yani TAŞRA'da-yaşayan Hıristiyanlardı. Hıristiyanlar'ın Haç taşıyarak savaşa gitmelerinin onlara zafer kazandıracağına inanan Hıristiyanlar, Haç'ın kendi başına "Mucizeler" yarattığına inandırılmışlardı. Nitekim bu nedenle son derece gizli, karmaşık bilgilere dayalı örgütler kurulmuştu. Şimdi bunlardan birine kısaca bir göz atalım.

İsa çiçektir, gül ve haç'tadır

Gül ve Haç örgütünden daha önce söz etmiş ve 20. Yüzyılda bu örgüte üye olmuş ya da bağlantı kurmuş en az bir Papa bulunduğunu söylemiştim. Bu Papayı tanıtmadan önce Gül ve Haç sembolizminin Hıristiyan ezoterizmindeki (batinilik, gizli öğreti) yerine bakalım. İsa Çarmıha gerildiği zaman hemen ölmemişti. Büyük bir ızdırap çekiyordu. Bunu gören bir asker dayanamayıp mızrağıyla İsa'nın böğrüne bir darbe vurmuştu. Askerin amacı İsa'nın daha fazla acı çekmeden bir an önce ölmesini sağlamaktı. İsa'nın böğründen akan kan, ayaklarından ve ellerinden çivilenmiş olduğu Haç'ın dibine damlamış ve inanca göre İsa'nın kanının damladığı Haç'ın dibinde birdenbire Güller yeşermeye başlamıştı. İşte bu gül ve kan İsa'nın tensel canıydı. İsa bir çiçek olmuş ve açmıştı. Bu olayda kuşkusuz Haç da önemli bir anlama sahipti. Çünkü Haç olmasaydı İsa'nın kanının Gül'e dönüştüğü de bilinemeyecekti. Ama bu anlatım Gül ve Haç konusundaki sayısız söylenceden sadece biri, belki de en çok kabul görmüş olanıdır. Başka değerlendirmeler de vardır. Ünlü ezoterist Arthur Edward Waite'in anlattığına göre Gül, İsa'nın kanı olmasının yanı sıra Haç'ın esrarengiz mesajını iletmek için kullandığı ışıktır. Yine aynı kaynağa göre Gül, Grekce "Çiğ Damlası" demektir, ve bu haliyle de İsa'nın Hıristiyan Gnostisizmindeki (Rafizilik) sembolüdür. Aynı zamanda Gül, Orta Çağ'daki yazılışıyla RAS (Rose) Kelam demektir ve sayısal değeri itibariyle de R= 200; O=70, Z=90 ve Rose=365'i vermektedir. Bu nedenle günümüzde kullanılan takvim sistemini kuran Papa Gregory tarafından bir YIL'ın 365 gün olması uygun görülmüştür. Böylelikle İsa'nın yılın her gününe damgasını vurması sağlanmıştır. Bu sistematikte İsa yine Çiçek olarak değerlendirilmiştir.

Çünkü NAZARETH kentinden geldiği için kendisine Nazarenli İsa denilen Tanrı'nın Oğlu, Nazareth, Çiçek anlamına geldiği için böyle anılmıştır. İşte Gül ve Haç örgütü Gül'ün ve Haç'ın bu türden olağanüstü ve mucizevi yönlerinin bulunduğuna inanmış şövalyeler tarafından II. yüzyılda Kudüs'de kurulmuş ve günümüze kadar çeşitli dünya olaylarına karışarak gelmiştir.

"TÜRK DOSTU" MASKELİ PAPA

Türk Dostu Papa diye tanınan 23. John'un Türkiye'de bulunduğu yıllarda Müslümanlar'a değil Yahudiler'e yakın olduğu bilinmelidir. Papa'nın Türkler'i seviyorum dediği doğrudur. Ancak bunlar Türk Vatandaşı olan Azınlık Türkleri'ydi, Müslüman Türkler değildi

Hitler'in SS timleri ve P2 Mason locası skandalı

Papalar'la gizli Hıristiyan tarikatları ve örgütleri arasındaki ilişkiler "Resmi" tarihin dışındaki alternatif tarihin baş konusudur. Tarihin çeşitli dönemlerinde Papalar bu gizli tarikatlarla ilişkiler kurmuşlar ve fakat bunlardan pek azı resmiyet kazandırılarak Kilise belgeleri arasına alınmıştır. Yine de çok zengin bir dökümantasyon vardır. Papalar'ın belgelere geçmiş ilişkileri içinde Templar, Gül ve Haç ile günümüzde çok etkili olan ve İsa'nın ölmediğini, evlendiğini ve çocuğu olduğunu ve bu sülaleden gelen Krallar'ın Fransa'da egemenlik sürdüklerini öne süren Priory of Sion (Sion'un Öncüsü / Egemeni) örgütü vardır. Bu örgüt 12. Yüzyılda Papa 3. Alexander tarafından tüm iddialarıyla kabul görmüş ve beratlandırılmıştı. Sonraki Papalar örgütü ezmişler ve kayıtlarını Kilise'den çıkartmışlardı. Bu örgütün yöneticilerinin günümüzdeki iddialarına göre tarihte bir çok ünlü şahıs bu örgüte alınmışlar veya bizzat onlar tarafından desteklenmiş veya yetiştirilmişlerdi. Örnek olarak da Isak Newton, Hugo verilmiştir. 20. Yüzyılda ise General De Gaulle ve Andre Gide bu örgütün üyeleri arasında sayılmaktadırlar. Örgüt İsa'nın ailesinden gelen bir erkeğin yaşamakta olduğuna inanmaktadır. Hitler bu şahısı ele geçirebilmek için özel SS timleri oluşturmuş ama Fransızlar onu İngiltere'ye kaçırmışlardır. Savaştan sonra yeniden Fransa'ya dönen bu şahıs halen Paris'te yaşamaktadır. 10 yıl önce patlak veren P2 Mason Locası skandalı işte bu örgütle bağlantılıydı. Bu fantastik örgüt Avrupa Birliği tam olarak kurulduğu zaman söz konusu kişinin bu birliğin "Kralı" seçilmesini istemektedir, ister inanın ister inanmayın...

Kilise içinde kiliseler

Gül ve Haç olsun, Templar olsun, bu tür örgütler Vatikan tarafından "Kilise İçinde Kilise" olmakla suçlanmışlardır. Dolayısıyla bunlarla ve diğer Masonik Localarla ilişki kurulması Vatikan tarafından şiddetle cezalandırılmıştır. Nedir ki Vatikan'da, günümüzde de bu tür örgütlerin üyeleri vardır. Mason

Kardinaller ve papazlar vardır. Bu ruhbanlar her ne kadar Katolikseler ve öğretileri bakımından daha çok eski Hıristiyanlığı temsil eden Kopti Kilisesi'ne yön veren Aziz Mark'ın gizli İncili'nden etkilenmişlerdir. Eski BM Genel Sekreteri Butros Gali'nin Kilisesi tüm İskoç ve Keltik geleneği belirlemiş olan Kilise'dir.

Gül ve Haç örgütü üyesi Papa Roncalli

Piskopos Angelo Roncalli de işte böyle bir ruhbandı. Önemli bir Katolik gazetesi olan The Universe (Evren)ün baş editörü olan Pires Compton'un açıkladığına göre Roncalli, sembolleri Gül ve Haç olan bir örgütün üyesi yapılmıştı. Roncalli 1935'e kadar Sofya'da Vatikan'ın Diplomatik Servisi'nde (Vatikan'ın Gizli İstihbarat Örgütü) çalışmış, sonra da Apostolik Temsilci olarak Türkiye'ye gönderilmişti. O yıllarda Türkiye'de Vatikan Büyükelçiliği yoktu. İşte Compton'un belirttiğine göre Roncalli, ilk kez İstanbul'da, bu şehirde bulunan gizli Gül ve Haç Örgütü üst yöneticileri tarafından bu örgüte alınmıştı. İlginç olan Roncalli'ye bu örgüte girdikten sonra ilerde Papa olacağının söylenmiş olmasıydı.

Papa Roncalli'nin "Türk dostu" maskesi

Roncalli Türkiye'de bulunduğu yıllarda (1935-45) çok iyi Türkçe öğrenmiş ve bazı seçkin kişilerle çok yakın ilişkiler kurmuştu. O yıllarda Kurtuluş-Pangaltı'da bulunan Vatikan temsilciliğine bazı gizli ziyaretler yapılmış ve bunlar Türk İstihbarat elemanlarınca saptanmıştı. Roncalli, son derece halim selim bir adam olarak tanınmıştı. Kendisinden hiç kimse olağanüstü bir girişimde bulunacağını sanmıyordu. Tam bir bürokrat gibi davranmayı seviyordu. Etliye sütlüye karışmadan olabilecek en pısırık tavırlarla köşesinde oturup emekli olmayı bekleyen bir Tapu Kadastro memuru gibiydi. Ama bunların hepsinin maske olduğu sonradan anlaşıldı. Kardinal yapılan Angelo Roncalli, Türkiye'de çok yakın ilişkiler kurmuştu. Bunlardan biri de 1930'lu yıllarda tanıştığı genç ve gözünün pekliğiyle tanınmış bir politikacıydı. Bu genç politikacı daha sonra İsmet İnönüy'le mücadeleye girdi ve Demokrat Parti'yi kuran üç kişiden biri oldu. Celal Bayar adlı bu politikacı 1950 yılında Demokrat Parti'nin seçimleri kazanmasıyla birlikte Türkiye Cumhuriyeti'nin 3. Cumhurbaşkanı seçildi. Kardinal Roncalli'nin Türkiye'deki en yakın dostlarından biri işte oydu. Celal Bayar, Cumhurbaşkanı seçildikten sonra Gül ve Haç üyesi dostu Roncalli'nin ricasını kırmadı ve Vatikan'ın Türkiye'de bir Büyükelçilik açması için gereken emirleri vardı. 1958'e gelindiğinde Roncalli, beklenmedik şekilde Papa seçildi ve 23. John adını aldı. Ve ilk işi de II. Vatikan Konseyi'ni toplamak oldu. Bu konsey Katolik aleminde bomba gibi bir etki yaptı. 1963'de, 23. John öldü ama 1965'de tamamlanan Konsey çalışmaları Papa'nın adını ölümsüzleştirdi. Bu konseyde alınan kararlar günümüzde Katolik alemine ve Papalığa yön vermektedir.

Celal Bayar'ı ipten alan Papa

Celal Bayar ile Roncalli'nin dostluğu Türkiye tarihindeki bir ilke de imzasını atmıştır. Celal Bayar eski dostu Roncalli Papa seçilince Vatikan'a giderek onu bizzat makamında kutlayan ilk Türk ve Müslüman Devlet Başkanı oldu. O güne kadar hiç bir Müslüman devlet başkanı, Papa'nın ayağına gitmemişti. Bu

sürpriz ziyaret Vatikan ile Türkiye arasındaki ilişkilerde Ortodoks alemine karşı bir gözdağı olarak kabul edildi. Papa da bu olağanüstü dostluğu karşılıksız bırakmadı. 1960'da yapılan askeri darbede Yassıada'ya gönderilen ve daha sonra da idama mahkum edilen Celal Bayar'a çok anlamlı bir jest yaptı. Türk Silahlı Kuvvetleri adına Celal Bayar'ı idama mahkum eden Sıkı Yönetim Mahkemesi idamdan bir kaç saat önce idamdan vazgeçti. Bir gece önce Ankara'ya gelen ve bizzat Papa 23. John'un mesajını ileten bir Kardinal, darbeci subaylara Celal Bayar idam edilirse Papa'yı ve tüm Katolik alemini karşılarında bulacaklarını en sert dille bildirdi. Sonuçta zavallı Adnan Menderes ve arkadaşları asıldılar, komitaci Celal Bayar daha uzun yıllar yaşadı...

Ekümenizmin yerleşmesi için gereken değişiklik

Vatikan'ın geleceği konusunda bazı görüşlerle, Türkiye'nin 21. Yüzyılda karşılaşacağı dinsel girişimlere kısaca değinerek bitireyim. Kuvvetle muhtemeldir ki yeni Papa artık Vatikan'dan çok yine eskisi gibi St. John Lateran Sarayı'nda oturacaktır. Bunu Katoliklik çöktü şeklinde yorumlamamak gerekir. Tam tersine Ekümenizm'in yerleşmesi için bu değişikliğe ihtiyaç vardır. Çünkü Ekümenizm'in tarihi kararları Lateran'da alınmıştır.

Türkiye'yi bekleyen gelişmeler

Türkiye'yi bekleyenlere gelince. Almanlar için önemli olan tıpkı tarihte kendilerinin yaptıkları gibi Türkiye'de İslamiyet'in Türkleştirilmesini istemekte ve bu yönde çalışmalar yapmaktadırlar. Fransa ise Türkiye'deki Laikliğin bekçisidir. Dolayısıyla Devletçi Laisizm'in her ne pahasına olursa olsun korunmasından yanadır. İngiltere bu iki görüşe karşıdır ve Türkiye'nin önderliğinde yeniden bir Hilafet kurulmasına sıcak bakmaktadır. Amerika ise, Türkiye'de artık Devlet'in değil, Liberalleşmiş bir Anayasa'nın en üst değer olarak tanınmasını ve bu anayasanın sınırlarını çizdiği İnsan Hakları çerçevesinde, Fransızlarınkinden daha özgür ve özerk bir "Din ve Vicdan Özgürlüğü"nü yerleştirmek istemektedir. Türkiye önümüzdeki yıllarda işte Batı'dan gelecek olan bu "İslam"la daha çok tanışacaktır.